

TORNAI JÓZSEF

A Gyökér-Vénusz, a gyökér-himnusz

*Táncol a Gyökér-Vénusz, a gyökér-himnusz,
a Fekete istennő magasra ugrik, harminc éve ástam
ki a homokból, és most itt táncol a fal fehéren,
itt tárja szét expresszionista combjait –
ó diadalmas szerelem-nyílás! – az íróasztalom
fölött, döngnek a dobok, festett lábak rengetik
a szavannát, oroszlánok és hiénák kérdezik
az énekesekkel együtt: mi múlhatná fölül
a testre szomjas test hatalmát? Tegnap hosszú
nyakéket akasztottam a szemérmetlen ág-keblekre,
a kék és sárga gyöngy-kagylók csörögve
keverednek az ében has éjszakájával; ébred
a vér sötéten hallgató húsimban: ki szabhatná
meg, meddig táncolhat az öregség, meddig
válaszolhat a gyönyör-tengerből fölreccsenő
csigakürt szavára? A sóvár láng nem törődik
a kor telével: kint fehérbe szakadhat a hó,
bent nyár van és sárgarigókkal visszhangos,
őrült erdő, forró homokdomb, honnan a kormosra
érett Vénusz-gyökeret kiástam, nem-ráncosodó,
nem-nyugvó szerelmemet, táncolj, pörögj,
sikolts, egyszemélyes riói karneválja
az öledből rám-csapó nő-tüzeknek!*

Zsoltár-hangra

*Fölemelkedtem a korhadó
szalmatető alól,
fölemelkedtem a mezítláb
taposott őszi pocsettákból,
fölemelkedtem kiálló inú őseim
parajos sírjából.*

*Szinte állatok voltak
nagyapáim nagyanyáim!
Állatok: rángatták az ekét
a csont és bőr domboldalakon.
Állatok: puskatorokba
hajtották nagyapáim.*

*Fölemelkedtem a homályos
tekintetű szobából,
fölemelkedtem a részegen
összetört bútorok közül,
én, a paraszt-vasutas fia.*

*Háborún át,
verejték maszatos csatornáin át,
halálfélelmen, csalódáson át,
lekiismeret eső- és villám-szagú
katakлизмáin át
fölemelkedtem a te tömjénfüstös
imáidból, anyám.*

Ha magad legmélyére szállsz...

*Ha magad legmélyére szállsz,
ott senkié a hallgatás:
neki mondod el legvadabb,
legfertőzőbb fájdalmadat.
Nem a halált. A Minden Lelke
nem tűnik el a végtelenbe.*

*Ha széthull csontod, alakod,
az ő fényében te vagy ott,
de azt az egyetlenegy formát,
amit szerelmed béklyózott rád,
azt magányod Mont Blanc-tüzével
panaszlod (De, jaj, nem elégyszer!).*

*Ha magad legmélye beszél,
nem több, mint rozsdás falevél,
nem több, mint lepke, mely a tél
elől fűtött szobádba tér
s végsőt rebben szemed előtt
a legutolsó szeretőd.*